

5. Lectura e un exercițiu de întreținere, e ca și cum ai unge lanțul de la bicicletă. Dacă lăsați mintea nerodată, ea vă da rateuri și în curând vă va fi greu să nu spuneți „oamenii are probleme serioase” sau să nu calculați pe degete doi plus doi.

6. Cititul se deprinde prin practică. Nu pare un argument în favoarea lecturii, însă lucrurile stau așa: odată cu exercițiul, veți descoperi și bucuria cărților și veți ajunge, cu timpul, cititori de cursă lungă. E adevărat, e mai ușor să privești la televizor decât să citești. Acest fapt este valabil, însă, doar într-o primă fază. Odată ce veți trece în clasa următoare, a cititorilor din plăcere, veți descoperi că efortul e mult mai mic și că satisfacțiile sunt mari. Cărțile își selectează cititorii și la ele, ca la orice lucru bun, se ajunge după ce treceți un test. Nu este, însă, o încercare așa de grea, ea pretinde, în cea mai mare măsură, doar ceva bunăvoință, mult mai mult decât sudoare și efort real.

7. Lectura e mai interactivă și vă dă o libertate mai mare decât alte forme de ficțiune pe care le consumați. Pare un paradox, atâta timp cât toată lumea știe că scriitorul e stăpânul poveștii, și tot ce poate face un cititor este să se țină după el pas cu pas, însă puterea scriitorului e de fapt mai mică decât credeți. Cititorul este cel care umple și colorează decorurile, care dă chip personajelor, scriitorul doar bate pe taste „ușă”, iar dvs vă imaginați ușa cu clanță și furnir, cu scârțâitul și cu patina timpului cu tot.

Nu vă dați seama, însă atunci când citiți o carte sunteți regizorul propriului dvs film, răspundeți

și de imagine, și de sunet, și de distribuție. Scriitorul doar vă dă un indiciu, pe ici, pe colo, în rest dvs vă ocupați de tot. Din acest motiv, înainte de a merge la cinema pentru a vedea ecranizarea unui roman, prefer, pe cât posibil, să-mi regizez și să-mi iau ca termen de comparație filmul din mintea mea.

8. Cititul vă ferește de extremism. Dezvoltându-vă, prin cărți, conștiința critică, nu vă veți lăsa așa ușor seduși de pseudo-teorii și de pseudo-științe abracadabrante. E foarte simplu să ajungi să susții că iudeo-masonii sau guvernul american sau extraterestrii sau toate laolaltă ne vor răul, că Maria Magdalena a fost amanta lui Iisus iar Vaticanul mușamalizează de două milenii adevărul, sau că viața e o evoluție din dimensiunea a treia, a mentalului de culoare galbenă, spre dimensiunea a cincea, a iubirii de culoare mov.

Desigur, veți ajunge să credeți că Pavel Coruț e un om de știință serios dacă îl veți citi doar pe Pavel Coruț, asezonat, eventual, cu Dan Brown, în cheia falsă de campion al demascării conspirațiilor mondiale, și nu în singura cheie validă, aceea de autor al unui thriller delectant. La capătul extrem al semidoctismului, există un gen de oameni care combină o multitudine de discipline deprinse după ureche și de informații fără surse verificabile pentru a performa pe post de profeți, la OTV. Cei care îi ascultă sunt la fel de semidocti ca și ei.

9. Cititul vă ferește de blazare, și e bine să nu ajungi niciodată să spui „citeam o grămadă de clasici în tinerețe, dar acum nu mai am timp”. Dacă te-ai auzit spunând asta, e clar că ai pierdut orice contact cu lectura și că alfabetul trebuie luat de la capăt. Unii dintre profesorii cu care am lucrat criticau de zor tinerele generații care nu mai citesc, însă luați la bani mărunți era clar că ei înșiși aveau o mare deficiență la acest capitol.

Am auzit de nenumărate ori povestea că, pe vremuri, ei citeau, nu ca tinerii din ziua de azi, care stau toată ziua la televizor și pe Internet, merg la discotecă, iar pe o carte nu mai apucă să pună mâna. Internetul și televiziunea sunt o mare tentatie pentru noi toți, pentru profesori și pentru adolescenți deopotrivă. Dacă ne lăsăm purtați de norișorii roz ai vremurilor când citeam pentru că nu existau alternative, bătălia e pierdută. Dacă păstrăm, în schimb, un contact firesc, bazat pe curiozitate intelectuală, cu biblioteca, tradus printr-un exercițiu constant de lectură, vom spune, cu naturalețe, „citesc pentru că îmi place”, nu „citeam deoarece n-avea încotro”, însă e clar că asta m-a făcut mai bun decât alții”.

□ **10.** Cărțile sunt un subiect excelent de conversație. Da, în pauzele de țigară, la bere sau la petreceri, cu prietenii, ați putea vorbi la fel de bine despre un episod din „Grey’s Anatomy”, dar

și despre „Epistolarul” lui Gabriel Liiceanu. „Epistolarul” e, desigur, un subiect monden, un step lejer, de încălzire, însă în funcție de anturaj și de context ați putea aborda și alte cărți. Nu vă fie jenă să aduceți vorba despre cărți și nu vă limitați la înșirarea în conversație a unor titluri pompoase.

Cărțile sunt interesante prin ceea ce conțin ele, nu prin titlul de pe copertă. Puteți oricând să agățați o idee dintr-o carte și s-o aruncați în discuție, pomenind, eventual, și unde ați găsit ideea respectivă. Trăim într-o lume a hyperlink-urilor și a surselor academice intrate, prin Wikipedia, în cultura populară. Iar ideile, personajele și întâmplările din cărți sunt cel puțin la fel de interesante precum cele din serialele pe care le urmăriți.

Încă două motive, peste normă:

10 ¼. Cititul e un viciu. Instalarea vicierii e un efect colateral pe drumul spre formarea deprinderii de cititor. Cărțile pot crea forme de dependență la fel de puternice precum televiziunea sau jocurile pe calculator. Am prieteni dependenți, eu unul îmi recunosc slăbiciunea, vorbesc dintr-o lungă experiență de junkie al lecturii. Dacă vreți cu orice preț să aveți un viciu, spre binele dumneavoastră alegeți-l pe acesta, vă promit că vă va consuma tot timpul liber și că sunt mari șanse să nu scăpați de el cât veți trăi.

□ **10 ½.** Lectura vă face mai frumoși, se vede acest lucru pe fața oamenilor care citesc. Ok, aici e o exagerare, și nici măcar nu e a mea: am auzit în câteva rânduri un eminent critic literar susținând acest argument în favoarea lecturii. Nu știu dacă cititul acționează precum o cremă de ten, însă în mod clar dacă veți dobândi această deprindere vă va fi imposibil să arătați, să vă mișcați și să vă comportați precum un neandertalian. Pur și simplu, bădărația și prostia ar trebui să-și piardă puterile, în capul unui homo lector, în momentul când ar ajunge să se privească în oglinda lumilor din cărți.

Cititi [AICI](#) prima parte a articolului.

Sursa: <http://catalinsturza.ro>